

PRAPOČETAK

(odlomci iz romana u nastajanju)

Nisam siguran, ali bih rekao da njih dvojica sjede negdje ispod naše kuće. Ja gledam odnekud odozgo, valjda s prozora. Ispod kruške iskopan rov i u njemu dvojica, jedan je moj babo, drugog i ne vidim najbolje, sumrak se nadvio nad Grdonjem. Negdje se začu eksplozija i onaj se malo zakrenu. Vidim sad lijepo Fikro je, al' na njemu Rajkova glava. Uze Fikro čašu sa stola i sasu je u Rajkova usta, a Kemara veli:

– Blago vama dvojici, ni brige ni pameti, a ja šta ću s onim svojim hajvanom vas zaboli lijepi...

*Na Bjelavam jedna bašča,
zelena,
I u bašči tri cvijeta,
procvala,
Alkatmer i albaber,
i ruža.*

Pjeva Rajko, basta mu, a Fikro se pljesnu po koljenu lijevom, desne ko da i nema, prisu još jednu, sasu Rajku u groce, a on nastavi onim sevdalijskim glasom dopola tugom ubijenim, a otpola dertom samljevenim:

*A da mi je tri cvijeta,
mirisati!
I da mi je tri dilbera,
ljubiti!
Zlato Jovu i beg Niku,
i Ristu.*

Podiže se Rajkova glava i začu se bolno „ah“, direktno iz Fikrih pušačkih pluća. Pa dohvati flašu, krenu da naspe, al' kad vidje da je prazna unezvjereno je protrese, ne vidi se baš najbolje, opet je nage. Ništa. Sjedeći nako zafrljači je negdje dolje prema Kneževića kućama i začu se opet neka eksplozija. Malo se ko zatrese i popadaše figure na onoj šahovskoj tabli, osta samo crni lovac. I ustade babo, da l' po rakiju il' što ode spavat, ne znam. Jedva čujno Rajko razvuče:

*Zlato Jovo sjajan mjesec,
na nebu,
A Niko je kraj mjeseca,
Danica.*

*A brez Riste ovaj svijet
tavnica!*

I klonu Rajkova glava na Fikrine grudi, kad se odozdo neko pojavi, vidim nije Kemara. Nasko uskoči u onaj rov, uhvati Rajka za kosu i handžarom mu odsiječe glavu. Krv poprskala samo bijela polja, možda je i crna, al' se ne vidi.

– E kurac će ga više Risto po Bjelavama sevdisati!

Izvadi iz džepa neki veliki telefon, tablet, šta li je, i nervoznim jednim trzajem iz njega iščupa ljudsku glavu, jednu poveću, i nasadi je na onu Fikrinu trupinu. Uto se i babo vrati sa flašom, nasu u onu čašu i Fikrina ljevica sasurakijetinu u daidžina usta. Daidžina je, ko ne bi onoliku daidžinu glavu pozno. Ko strese malo njome, žmirnu na jedno oko i zahalači:

*Mujezin se na munaru penje.
On se penje Boga ne spominje,
Već spominje do tri jauklije:
„Moja Umko, moja desna ruko,
Moja Ajko i otac i majko,
Moja Fato, moja vjerna ljubo,
Umrijeću, preboljet vas neću!“*

I opet se ču eksplozija u kojoj preda mnogom nestadoše i njih trojica i tablet i flaša i šah i bašča i mene na prozoru nestade, i pjesma utihnu. Usta ćoškaste Halilove glave pljuvala su me po očima vrišteći:

– Arazi, arazi!

* * *

Moje „bavljenje“ religijskim fenomenima suštinski je zasnovano na iskonskoj ljudskoj potrebi da sebi objasnim neke osnovne životne fenomene bez potrebe i namjere da se suočim sa bilo kojim oblikom rasuđivanja, pogotovu ne krucijalnog pitanja – ko je tu u pravu. Jedini smisao proučavanja, reklo bi se komparativnog izučavanja religija mogao bi biti u traganju za konačnim sudom o tome koja je religija najbolja, ili barem najbolja za mene, što bi me, inače, prirodno opredijelilo da postanem njen sljedbenik. To bi bilo logično da je vjeronauka logična nauka. S obzirom na to da u samom vjerovanju u Boga nema ničega logičnog, ni u proučavanju neke, dakle bilo koje, vjere ili vjera uopšte ne može biti ničega naučnog, samim tim ni logičnog. U suštini, svaka je religija u sukobu sa zdravim razumom. Izučavanje religija nikada nije pokolebalo muslimana u meni, ali nikada nije zasmetalo istom tom muslimanu da shvati koliko su druge religije u nekim stvarima bile bolje i čovječnije od islama. Samo na ovaj način mogao sam shvatiti kakvi su uistinu vjernici bili – zakleti ateisti kakav je bio bosanski Kemara, i zašto je njima tako lako postati pripadnik neke vjerske skupine. Tajna, ako je uopšte i postojala, leži u neznanju. Njegova ideologija zasnivala se na neznanju, na lažnoj informaciji potekloj od Nikolettine Bursaća kako od danas nema Boga. Oni su ideologijom zamijenili jedinstvenu ideju o Bogu, sa nestankom ideologije u njihovu stvarnost vratio se Bog, ali ne kao ideja, nego kao ostvarenje ideje.

On je samo nastavio da vjeruje. Hrišćani su se s time sretali i prije, a sada su se i muslimani naučili tome da im je najlakše sa dojučerašnjim ateistima, koji nikada i nisu bili bezvjernici. Problem su predstavljali ili su ga potencijalno mogli predstavljati njihovi nasljednici. U komunističkim zemljama i vjeroučitelji su bili komunistički vjeroučitelji, dakle, od njih nije bilo koristi koliko ni od Kemarinih drugova i stoga su još u ratu počeli najbolje ili najgore đake, zavisno od pred njih postavljenog cilja, slati na škole u kojima će se ne samo naučiti iskonskoj vjeri, nego i propovijedanju vjere novim generacijama. Morao se načiniti taj nagli diskontinuitet zahvaljujući kome vjeroučitelji ni po koju cijenu neće učiti nekoj predačkoj vjeri i tradicionalnim vrijednostima svog naroda, nego istinskim znanjima vjere kojoj ne pripadaju ni po opredjeljenju ni samostalnom izboru, nego racionalnoj odluci nekog svog dalekog pretka.

Na Drini ćupriju sam čitao na engleskom. Ja sam engleski učio na prevodima jugoslovenskih klasika. Mislilo sam da je to način da usvojim maternju melodiju tog jezika kojom nisam zadojen majčinim mlijekom. Srećom, u našoj kući neke pjesme nije ni bilo da sam tu melodiju mogao ponijeti iz majčine utrobe, tako da mi se nisu miješale što mi je omogućilo da engleski savladam bez ikakvog akcenta. Prepoznala je to bibliotekarka Ejmi Konors, pa me je bostonski univerzitetski profesor primijenjene fonetike Dadli uključio u svoj naučni eksperiment. Plaćali su nam po satu da razgovaramo međusobno na zadatu temu, slobodne varijacije, snimali su naše čitanje djela klasične engleske književnosti, američkih savremenih pjesnika i prozaista, novinske članke, naučne radove iz organske hemije, recepte iz šarenih magazina.

Profesor je prihvatio moj prijedlog da čitam Andrića, saznao sam da je na osnovu mog slučaja sačinio neku novu teoriju i na njoj zasnovanu strategiju brzog učenja stranih jezika, tako značajnu i poželjnu za sve Cije i druge agencije. Vjerovatno je zaradio dobre pare od toga ili su ga prosto ubili, to je lakše i jeftinije. Ne znam za druge, ali mene su plaćali deset dolara za sat, samo efektivnog rada, ali najveću korist imao sam od činjenice da sam na ovaj način dobio dozvolu da postanem član Univerzitetske biblioteke u Bostonu. Kad sam jednom u Sarajevu htio da se učlanim u Univerzitetsku biblioteku u Vijećnici, neki me bradonja samo upitao:

– Će ti je indeks?

– Nemam.

– Slušaj ti sad mene fino, papane. Ovo ti je uređena država i svakome se zna Će mu je u njoj mjesto. Vidiš, na primjer, ti bi sad htio hljeba preko pogače. Hoćeš da se učlaniš u Univerzitetsku biblioteku, a da nisi postao član Univerziteta. A ideš u školu, a zapravo više iz nje bježiš, nego što u nju ideš, a garantujem da nisi član školske biblioteke, misliš prečitao si ti taj nivo. Ko si ti da tako misliš? Šta i da ja sad načinim presedan i učlanim te? Meni lično i personalno ni iz džepa ni u džep, ali nisam ja u pitanju, u pitanju je sistem. Sutra bi petorica došla da se učlane, pa bi čule i cure i ko sve ne, šta ti ja znam, taksisti bi se iz dosade počeli učlanjivati, političari. Ja, koji sam prethodno narušio sistem ne bih imao argument da i njih ne učlanim, i onda nastao bi haos. Biblioteka bi imala više članova nego univerzitet studentata, postoje zvanične statistike, bibliotečka djelatnost je veoma organizovana, važna i višestruko kompleksna društvena djelatnost i ja bih zbog svog dobrog srca i tvoje neargumentovane želje uništio jedan vijekovima zasnovan i očuvan sistem. I što je najgore, ja znam

da ti uopšte i ne želiš da postaneš član naše biblioteke da bi dolazio u ovaj hram i hranio svoju dušu ambrozijom svjetske literarne baštine, nego 'nako, iz zajebancije. Evo, ako je u pitanju neka opklada, pristajem, ali da dobitak dijelimo napola. A?

Ja sam potvrdio da je to posrijedi, ali da se nismo kladili u lovu, nego u čvoke i ko prvi postane član da opali svima po tri. On se uspravi iza pulta i zveknu mi jednu po tintari.

– Aj sad briši!

I ja odem u medresu, Gazi Husrevbegovu. Tamo me dočekaju, ne znam ti kako. Da bih izučavao *Kuran* prvo sam poželio da učim da čitam i pišem arapski. Nisam išao u školu. Upisali su me u neku trgovačku, u bolju nisam mogao, pa sam se u drugom polugodištu prepisao u medicinsku jer su u onoj bile sve cure, a vamo još gore, ali više se nije imalo kud. Samo sam išao na praksu i nekako prolazio. Medresa i trening. Um i tijelo. Moji. Ko je tada mogao i pomisliti da će mi to jednog dana spasiti život. Habiba je skontala odnekud da se ja razumijem u te stvari i jednom me pita:

– Jel' ti baš razumiješ šta hodža pjeva?

– Razumijem.

– A jel' lijepo?

Habiba. Nije tražila da joj prevedem, da je nečemu naučim. Znala je koliko je trebalo da zna. Šta je lijepo, a šta nije, šta je dobro, a šta nije, koga voli, a koga baš i ne. Njoj dosta. Bio sam joj na grobu. Jednom. Sahranili su je na Humki. To je bilo neko staro groblje, prisilno aktivirano u ratu. Napravili joj nišan, običan. Puno opet groblje – Humka. Avgust je bio '97. Bili smo na teferiču u Mokrom. Ilandan. Kauri prinose žrtvu bogu Perunu. Piju, pucaju, pjevaju, piju, žderu i vrte se na ringišpilu da lakše povrate kako bi mogli opet da piju... Sirotinja plaća marku ili pola, ne sjećam se, da poleti minut-dva, da im se zavrti u glavi i želucu, da uhvati gumenog Paju Patka za nagradni krug. Bacaju nedorasle djevojke, poslije se na zemlji poluošamućeni svađaju ako im igračka ispadne iz ruke. Slobo mi je prvog dana rekao:

– Samo se ne miješaj, nek se biju, ko ih jebe. Ima milicija nek ih razvađa, sve je to naoružano, ludo, ne znaš ti Srbe, moj Muki. Blago tebi, jarane.

Bivali smo u tim selima po tri dana, ali ovdje smo trećeg krenuli za Sarajevo. Ostavili samog Simketa da čuva biznis. Računali smo da ćemo se vratiti do večeri, ringišpil najbolje radi po mraku. Onaj mali od popodneva kad ima djece, ali može to Simke sam. Ima i Goga na kasi. Nismo doručkovali, samo smo popili kafu i krenuli ladom za Sarajevo. Mirzana je tad imala dvoje djece. Nisam išao u Grdonj. Daidža je došao na groblje, žena mu je umrla, djeca se razbježala po svijetu. On ne radi, šalju mu, veli dovoljno. Poslije smo sišli do Podhrastova u neki kafić. Došo je i amidža i amidžić, moj Sudo. Ja mislim da je slabo iko od njih i vjerovao da sam živ. Onda je došo i Fikro, pa nas je tu negdje odveo na ćevape. Fikro je sve plaćao. Fikro je bio car. Triput je bio ranjavan. Jednom u ratu. Rukovao se lijevom, toliko vješto je rukovao lijevom da sam ja pomislio kako je i on ljevjak kao ja, a znam da nije. Koliko me samo puta zbog toga zajebavao. Slobo je valjda s njim sve ovo ugovorio. Nasko je otišao u Njemačku. Stara mu bolesna, a neće u Bosnu ni mrtva, a kamoli živa. Hvala joj na tome.

I bez njega sam bio sjeban. Samo sam čekao da se Slobo vrati iz Kiseljaka, pa da zauvijek pobjegnem od svega. A on je uzeo Mirzanu i djecu, nakupovao im pun gepek odjeće, obuće, igračka, bicikle im uzeo. Nije htio hrane, nisu sirotinja. Mirzana nije plakala, smu-

čilo joj se od Habibe. Djeca me poljubiše. Stigo daidža, a oni su daidžom zvali mog daidžu. Elzana je bila lijepa, ko zna na koga, a mali Belmin je ličio na Kemaru, samo malo manji. Pitam Mirzanu:

- Što mu ne dadoste ime Kemo?
- Ne valja se po živom dedi.
- Vala ko da i nije.

Oni su sve vrijeme pričali međusobno, naviknuti na moju nekadašnju gluvoću, nesvjesni da ih sve čujem, a ja sam ćutao da ih ne iznevjerim, sebe da ne iznevjerim, onog za kojeg misle da sam. Fikro me samo pitao što ne idem kud vani, ja pitam kud ću, on kaže znaš arapski, s arapskim si danas car gdje god odeš, muslimani preuzimaju planetu. Bilo je to prije jedanaestog septembra. Hvala mu što me podsjetio da sam nekad naučio i jezik i pismo. Taman sam bio zaboravio Sarajevo, a ovo mi uzburka zaustavna sjećanja, ali sam se odbranio. Na polasku sam tutnuo Mirzani sto maraka u ruku, ona se branila, djeca nisu, njima sam dao po cenera. Ostavio sam taj sjeban grad, sjebaniji i od mene samog. Ostavio sam Habibin grob sa buketom plastičnog cvijeća, kupljenim na Palama, kojem su se ionako svi imbretili. Ostavio sam sve ili ništa.

Vratili smo se u Mokro. Uveče su se neke barabe popucale zbog cure ili žene ili ograde neke, šta ja znam. Milicije nije nigdje bilo, jer milicije više tamo i nema, ima policija, pa se ne odazivaju kad vičeš:

- Milicija, milicija!

Ujutro smo spakovali biznis i požurili na Stankine punjene paprike. Mjesec ili dva kasnije sreo sam Jaska u Goraždu. Sljedećeg ljeta sam već bio u Kanadi. Dopisivao sam se sa Elzanom. Javila mi je kad je daidža umro. Poslije sam upoznao neke u Detroitu i slao im para kad su išli za Bosnu. Uvijek mi se zahvaljivala, znači da su stizale do njih. Jednom sam joj kupio parfem, kad je završila osnovnu. Bila je učenik generacije. Ona nije bila Naskina, đe Naskina. Išla je u školu „Vuk Karadžić“ koja se u Sarajevu sada zove „Alija Nametak“. Znao sam ko je on, o njemu se nekad samo u medresi moglo učiti, mada i nije imalo šta.

Svraćao sam povremeno u šabačku džamiju Medina u Ulici Zeke Buljubaše, imali su neku bibliotekicu, čisto da obnavljam gradivo. Bio je tamo neki prestrašeni hodža koji je kopao rukama i nogama da ga prebace nekud u Evropu ili bar u Bosnu, u Sandžak, bilo gdje gdje neće sanjati da spava ko zaklan. Mnogo više vremena sam provodio u gradskoj biblioteci. Čitao sam Dostojevskog i Vladiku Nikolaja. Ta dva kompleta mi je Sloba kupio kad sam krenuo za Kanadu. Crvena, na ćerilici kako je govorila moja Mirzana i svi kako su u školi koja je ime nosila onoga koji ju je popravio. Sloba nije nikad išao sa mnom u školu, ne znam da je ikad i išao, ali je znao sve, a nikad ništa nije pitao, kao Stanka. Koliko je samo plakala kad nas je pratila iz avlije, a ja...

Ja je nisam ni poljubio.

* * *

– Nikad mi nisi pričao o svojoj majci.

– ...

– ...Mislim, kakva je bila, dok je bila s vama. Kako je mirisala? Je li te grlila lepše nego ja?

– ...

– ...Ja ne mogu ni da zamislim kako je to kad nemaš majku. Mislim, razumeš me šta hoću da ti kažem, nije da nemaš majku, kao nije živa, nego nije uz tebe u tim majčinskim situacijama. Mislim, ti si muško, ali znaš na šta mislim. Imao si ćaleta, ali nije to isto kao kad ti je keva pored tebe.

– Ko da je on bio.

– Šta si ti bre rastao ko Mogli, mislim, ono, sam na svetu? Imao si tu babinu sestru, ali ko ti je ona? Godinama si jeo parizer u pola hleba i pio jogurt i išao na treninge i nisi kupovao knjige za školu, sve si mi to pričao. Ali, ajde dobro kad si zdrav, ali kad si bolestan neko ti treba, još kad si dete...

– Samo se treba na vrijeme naviknuti da je svaka bolest u tvojoj glavi. Znaš kako je Musa govorio: „Nek zub jede govna, važno je da smo mi zdravi.“

Smijala se. Ja sam se šatro sjetio da se tako nekako sa svim zubima smijala nekad i moja majka, samo se nisam mogao dosjetiti čemu se ona mogla smijati.

* * *

– Baka mi je rekla da je juče opet pričala s tobom. Nemoj, molim te, pomisliti da ja imam nešto s tim. Znaš ti nju. Kao: Ja mogu sutra umreti, ko će mu prati, peglati, on jaje ne zna ispeći. Šta ja mogu da joj kažem. Smejem se. Ali nije ona ti, ne mogu svakoga smehom razoružati.

– ...

– ...ja te volim što si takav, najviše na svetu volim da s tobom ćutim, ali ne uvek.

– ...

– ...

– ...

– ...ajde da promenimo temu. Mutna Drina ovih dana, a!

* * *

– Jel ti uopšte znaš da voliš?

– E sad, mnogo me pitaš.

* * *

– Zamisli ko mi je danas došao da se upiše u biblioteku. Naš prota. I ne, nije dobio članšku kartu 666. Ja se čisto zbunila. Kažem: *Pomaže Bog, proto*. On me ukori, veli nemoj tako dete, ti si ovde na službi. Razumeš, ti si ovde na službi. Učlanim ga, neki je broj, četiri cifre, nisam zapamtila, recimo...

– 9012

– U redu, Brendone 9012 ...

– Ja sam Dilan.

– Dobro, Dilane...

– Ne razumiješ, ako sam ja Brendon morao bih imati Brendu...
– Razumem, izvini, Dilane. Ne znam ni gde sam stala. Kako sam uopšte došla do Beverli Hilsa?

– Mora da si sanjala. Brendona, očito.

– Da Brendona, u pravu si. Kaže meni prota...

– Jesam li ja tebi pričo kako smo mi svi kod Nafe gledali *Dinastiju*. Ponedeljkom. U devet, u devet i nešto. Nafa ispeče kafu, sok, muškim rakiju, ja sam bio mali, a Stoja napravi u sebe kokica pa ponese i još ih dođe iz komšiluka, niko praznih šaka. Onaj govнар bio u Iraku i kupio kolor TV, Gorenjev. Mi djeca dole, oni po sećiji i, ha, ona najava prođe – čuješ starog kako hrče. Poslije je i on kupio nama u boji, s daljinskim, El Niš, al' smo ga slabo palili, ako ima kakva utakmica, i on ga donio Stoji i Živku. Oni se branili, a onda on izmislio da im je to za, ne znam, četrdeset, pedeset godina braka. Šta će s njim, nisu oni mogli to čudo ni podić. To je bila televizorčima od petnes kila. Nama iz Libije donio neki Panasonic portabl, mi svakako ništa sa slovima nismo pratili. Je li se kod vas prikazivala *Dinastija*?

– Gde kod nas! Vi ste u Bosni uvek za nas bili Zapad.

– To je, zapravo, tačno. Znaš ti u bivšoj Jugi bile su druge lige Zapad i Istok. Zapad su bili Slovenija, Hrvatska i BiH, a Istok ovi što nisu bili Zapad. I kad na primjer ispadne Željo ili Čelik, njima se to dalo, u drugu ligu, on uvijek ispadne u ovu drugu ligu zapad, a kad ispadne, recimo Radnički ili Napredak... Kontaš li ti mene išta, o fudbalu ti govorim, ne o geografiji, geografija je samo pomoćno sredstvo...

– ...

– ...koju knjigu uze prota?

– *Ptice umiru pevajući*. Veli, za popadiju. I pita ko i uvek: *Oću li ja dočekati da vas dvoje...*

* * *

– Ne znam ni što ti ovo govorim. Što sam luda, valjda. Ali ne smem nikom drugom. Ovde u zemlju da kažeš sutra bi sve svirale o tome pevale. Nekom moram.

– Pa si našla mene malog...

– Da ne započinjemo sad s tim ko je koga našao. Pij to pivo i ne prekidaj me. Posle možeš postavljati pitanja, ako ih budeš imao. Komprende? Znaš već babinu tematiku, da se ne ponavljam, uglavnom kaže ona meni: *Na kraju krajeva, nije on jedini. Jesi ti dete finih godina nabrala, ali lepa si, imaš fakultet, imaš svoj lebac. Jesi li ti imala muških pre njega?* Ja zbunjena, gde s babom o tome da pričam. Kažem kako jeste. I ona meni veli: *Nije ni to loše. Valja se svašta u životu probati. Mene kad je Dane uzeo pito me kako stoji stvari kod mene po tom pitanju. Ja mu istinu kažem. Ne može se to sakriti. Istina, bila je ona Simana, ne sećaš se ti dete nje, dole niz ulicu, ona je bila tetka Branka onog što je snimao pluća u bolnici, možda ti ni njega nisi zapamtila mlad je umro od tog zračenja, ona je to nešto nameštala, dole. Takav bio običaj, da to devojka u miraz donese. Danu nije smetalo. Nikad mi vala ni ovoliko nije to nikad spomeno, mislim što sam jalovuša i to, nikad. Cenio je moju iskrenost, mogao me sto puta samo na osnovu toga otpustiti. A nije. Sudbina je to. Ja volim kad se priča o toj ljubavi, ko u ovim serijama. Svak nekog voli, osim što nikog ne voli onaj što bi voleli da ih voli. I jes tako. Kad pogledaš, šta imaš od ljubavi, dete? Ja sam bila zaljubljena u tog zlotvora. Jesam. Držalo me, možda mi se*

znalo vratiti i kad sam se bila udala. Samo Bogu dragom hvala što ga đavo odnese u tu Švapsku, Švecku i ko zna gde. Ja ga ponekad sanjam dok sam mlađa bila. Još dok mi je do tog bilo. Sad, ima neka godina sanjam da su ga ovde dovezli da ga sarane. I plačem, red je na groblju, ko će na mene vaku išta posumnjati.

– Ne reče koji je?

– Nisam završila! Ja da okrenem na šalu pitam: *A čika Dane, šta misliš je li on ikad šarao?*

Dane, on je oduvek bio šahista – smije se da me svako rebro oko srca zaboli.

Dignem regularno dva prsta, ona klimne glavom.

– Čini mi se da si navela da je Stanka rekla da ti imaš fakultet, pa me interesuje...

– Mrš bre!

* * *

– Jel' ti stvarno misliš da je to normalno? Da recimo ljudi mogu tako živeti. Ko ti tako. Zaradiš, potrošiš, zaradiš, potrošiš, potrošiš, potrošiš...

– ...

– To nije, kako da ti kažem, neko trajno stanje. Kao kad si đak, pa odeš na ekskurziju. Ti godinama smišljaš šta ćeš raditi na ekskurziji i trudiš se da za sedam dana sve to ostvariš, a u suštini samo ločeš i ne stižeš ništa drugo, ali kad se vratiš i svi te pitaju kako je bilo, lažeš da je bilo super.

– Očeš da kažeš da se moja ekskurzija završila?

– Recimo da jeste.

– Onda moram da te razočaram i kažem ti da sad idem kući i da ću ti pisati.

– Mogao bi. Možda bi i mogao da mi nekad napišeš neko pismo. Možda u njemu slažeš bar pola svojih ćutanja.

– Ja, ja nemam kuću, ako odem da je tražim, nikad se neću vratiti.

– Možda, a možda mi baš to pokaže da nikad nisi ni trebao dolaziti.

– ...

* * *

– Jel' ti mene još uvek voliš?

– Kako to misliš još uvijek? ...